

A Kúria a dr. Kiss Dániel Bálint ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Cserpák Judit ügyvéd által képviselt alperes ellen rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása iránt a Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 1.M.609/2012. szám alatt megindított és másodfokon a Kecskeméti Törvényszék 3.Mf.20.805/2013/7. számú közbenső ítéletével jogerősen elbírált perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2014. június 11. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Kúria a Kecskeméti Törvényszék 3.Mf.20.805/2013/7. számú közbenső ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek - tizenöt napon belül - 10.000 (tízezer) forint és 2.700 (kettőezer-hétszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében a munkáltatói rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítását és az ehhez fűződő jogkövetkezmények alkalmazását kérte eredeti munkakörbe történő visszahelyezésének mellőzésével. A Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.609/2012/20. számú ítéletével a keresetet elutasította. Rendelkezett a pártfogó ügyvéd díjáról, és a felperest perköltség viselésére kötelezte megállapítva, hogy a szakértői költség és az eljárási illeték az állam terhén marad.

A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2010. május 3-ától állt az alperes alkalmazásában tehergépkocsi-vezető munkakörben.

Az alperes alvállalkozóként 2010. december 7-én és 8-án építési, szerelési munkát végzett az E. M.Zrt. zs. telephelyén 4 fő munkavállalóval. A munkavégzést K.J. munkavállaló irányította, a felperes pedig a munkavégzéshez szükséges betont szállította a tehergépkocsival. A szállítás több fordulóval történt akként, hogy a felperes reggel a munka megkezdésekor megjelent a betongyártó P.F. egyéni vállalkozó telephelyén, a szükséges mennyiségű anyagot a teherautóra felrakodták, majd a kész betont Zs.-re szállította, ahol azt bedolgozták. 2010. december 7-én az első forduló reggel 7 óra 45 perc és 8 óra 45 perc között történt, amelyet 10 óra 39 perckor és 12 óra 44 perckor további két forduló követett.

A perbeli gépkocsit 2010. december 7-én kizárólag a felperes vezette, 2010. december 8-án K.J. kollégája is.

2010. december 7-én az alperes tulajdonát képező kártya felhasználásával 9 óra 53 perckor 42,34 liter üzemanyagot vásároltak 14.247,41 forint értékben, ezt követően 10 óra 10 perckor 71,92 litert tankoltak, amelynek értéke 24.201 forintot

tett ki. 2010. december 8-án a fenti számú M. hitelkártyával 10 óra 11 perckor 28,54 liter üzemanyagot vásároltak 9.778,80 forint értékben.

Az alperes 2010. december 27-én kelt rendkívüli felmondásával azonnali hatállyal szüntette meg a felperes határozatlan idejű munkaviszonyát. Ennek indokolása szerint a munkavállaló az általa vezetett tehergépkocsival fuvarfeladatokat végzett, azonban a menetlevelet erre az időre kötelezettsége ellenére egyáltalán nem vezette. A cég által rendelkezésére bocsátott, kizárólag üzemanyag vásárlására szolgáló M. hitelkártya terhére 2010. december 7-én és 8-án összesen 143 liter üzemanyagot vett, amelynek felhasználása nem tisztázott. Megállapítható, hogy 2010. december 7-én 20 percen belül két alkalommal is tankolást végzett, összesen 114 liter üzemanyagot vásárolt, amely nyilvánvaló visszaélést jelent, mert a felperes által vezetett tehergépkocsi tartálya mindössze 75 literes. A fuvarfeladatok vizsgálatának elvégzését követően megállapítható volt, hogy a felperes nem tehetett meg akkora távolságot, illetve utat, amilyen értékben üzemanyagot vásárolt. A munkáltató intézkedése szerint a felperes munkaviszonyból eredő lényeges kötelezettségét jelentős mértékben megszegte, mert nem tudott elszámolni a részére átadott hitelkeret felhasználásával, és a körülmények tisztázására tett alperesi kísérletet megakadályozta. Kötelezettsége ellenére nem gondoskodott a december havi menetlevelek kitöltéséről sem, így a munkateljességi ellenőrzése is jelentősen megnehezült. Mindez olyan súlyos kötelezettségszegésnek minősült, amely a munkaviszony azonnali hatályú megszüntetését vonta maga után.

A felperes előadását, a tanúk nyilatkozatát és az előterjesztett szakértői véleményt egybevetve a bíróság egyetértett az alperes álláspontjával, amely szerint a perbeli gépkocsi önindítójának meghibásodása 2010. december 8-án történt. Ez azonban az ügy szempontjából nem releváns, mivel a rendkívüli felmondás alapjául szolgáló okot adó üzemanyag vételezés 2010. december 7-én történt 9 óra 53 perckor, és 10 óra 10 perckor. Az üzemanyag pedig bizonyítottnak az ezen időpontban a felperesnél lévő kártyáról került kifizetésre.

A perbeli gépkocsit a felperes előadása szerint is három személy vezette, M.CS., K.J. és a felperes. M.CS. menetlevelekkel igazoltan 2010. december 7-én Sz.-n tartózkodott egész nap, tehát K.-n a kártyával tankolni nem tudott annál is inkább, mert ő saját kártyával rendelkezett. A perbeli kártyát K.J. adta át a felperesnek 2010. december 6-án, amit a tanú nyilatkozatát elfogadva a bíróság tényként állapított meg, és azt is, hogy a felperes ezt december 9-én adta vissza. A bíróság egyetértett az alperes álláspontjával, miszerint 2010. december 7-én K.J. művezetőként a zs. telephelyen volt egész nap, nem vezetett gépjárművet, nem is tartózkodott K.-n. Ezzel szemben az egymással összhangban álló, egymást erősítő bizonyítékok szerint a felperes a tehergépkocsit használta, és a megjelölt kártyával is rendelkezett,

továbbá a szállítólevelek tanúsága szerint a benzinvételezés időpontjában K.-n tartózkodott.

A szakértő megállapította, hogy mennyi üzemanyagra volt szükség a munkavégzéshez, tehát a tankolt üzemanyag mennyiség nem az alperesi cég érdekében került felhasználásra.

A K. Városi Ügyészség B.142/2011/5. szám alatti nyomozás megszüntetéséről rendelkező határozatának adataiból nem vitásan megállapítást nyert, hogy a felperes mint gyanúsított a terhére rótt bűncselekményt nem követte el, ezért bizonyítékok hiányában az eljárás megszüntetésre került. A büntetőeljárás során azonban másfajta bizonyítási szabályok érvényesülnek, a munkaügyi bíróság pedig szélesebb körű bizonyítást folytatott le.

A bíróság a bizonyítékok logikus láncolata alapján megállapította, hogy 2010. december 7-én kizárólag a felperes vezette a gépkocsit, amelynek önindítója a felperes személyes nyilatkozatát is elfogadva 2010. december 8-án hibásodott meg, ezért a bíróság bizonyítottanak találta a rendkívüli felmondás azon megállapítását, hogy 2010. december 7-én az M. üzemanyagtöltő állomáson a két tankolással összesen 114 liter üzemanyagot vásárolt a felperes.

A munkavállaló tévesen hivatkozott arra, hogy az alperes rendkívüli felmondása elkésett, mivel a munkáltatói jogkör gyakorlója legkorábban 2010. december 20-án értesült a történetekről, ehhez képest pedig tizenöt napon belül élt a jogviszony megszüntetés jogával.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Kecskeméti Törvényszék 3.Mf.20.805/2013/7. számú közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és megállapította, hogy az alperes a 2010. december 27. napján kelt munkáltatói rendkívüli felmondással jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát. A rendkívüli felmondás jogkövetkezményei, az elsőfokú perköltség és a le nem rótt eljárási illeték vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A másodfokú eljárási költséget és a le nem rótt fellebbezési illeték összegét a bíróság megállapította.

A másodfokú bíróság közbenső ítélete szerint a rendelkezésre álló peradatokból az volt megállapítható, hogy 2010. december 7-én egymást követő rövid idővel tankoltak, és a hivatkozott hitelkártyával fizettek. A csatolt számla adatai nem támasztják alá azt az alperesi állítást, hogy a fenti két alkalommal a felperes által vezetett tehergépjárműbe tankoltak, mert a számla adatai nem tartalmazzák, hogy az üzemanyagot melyik gépjárműbe töltötték. Ugyanakkor a szakvéleményben foglaltakra is figyelemmel a vásárolt üzemanyag mennyiségéből adódóan egy gépjárműbe nem történhetett meg annak betöltése.

A rendelkezésre álló bizonyítékokból nem állapítható meg, hogy 2010. december 7-én az alperes által hivatkozott gépjárműbe töltöttek üzemanyagot, következésképpen az sem, hogy ténylegesen a teherautót vezető felperes tankolt egyáltalán a perbeli kártyával.

Arra sem merült fel adat, hogy a hitelkártya hosszabb időn keresztül a felperes birtokában volt.

A perben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperesnek a kártyát átadta, és azt felhasználva a felperes tankolt. Az iratokhoz csatolt, K.J. által kiállított írásbeli nyilatkozat, továbbá a büntetőeljárásban tett vallomása tartalma szerint a tankolókártyát 2010. december 6-án adta át a felperesnek, aki azt 2010. december 9-én adta vissza. A P.A. alperesi törvényes képviselő feljelentése alapján indult büntetőeljárásban a becsatolt okiratok tartalma szerint az ügyvezető nem említett olyan tényt, hogy a másik ügyvezető, P.T. - aki P.A. élettársa - tudtával és jelenlétében adta át K.J. a tankolókártyát a felperesnek. Ehhez képest a perben P.T. azt nyilatkozta, hogy a jelenlétében és engedélyével adta át K.J. a tankolókártyát a felperesnek, aki azt jóval később adta vissza, mint ahogy azt K.J. állította. Nyilatkozta, hogy több alkalommal felhívta a felperest a kártya visszaszolgáltatására, illet azonban a büntetőeljárásban nem állított.

Az alperes az üzemanyag vásárlásáról, illetve a visszaélésről tudomást szerzett, lehetősége lett volna arra, hogy a tankolásról az adatokat az érintett benzinkúttól bekérje, és a felvételeket megtekintve egyértelműen megállapítható legyen, hogy a perbeli napon ki, melyik gépjárműbe tankolt.

A törvényszék megállapította, hogy a 2010. december 8-ai tankolást nem a felperes terhére értékelték. Amennyiben megfelelt a valóságnak, hogy a felperesnél volt a tankolókártya 2010. december 6. és 9. közötti időszakban, úgy a december 8-ai nem felperes által végzett tankoláshoz az is szükséges volt, hogy a felperestől a kártya visszakérüljön. K.J. nyilatkozott arról is, hogy december 8-án akként tankolt a perbeli gépjárműbe, hogy felhívta K.I.-t és az általa átadott kártyával fizetett. Ezzel szemben a csatolt M. Nyrt. által kiállított kártyaforgalmi adatok szerint kizárólag a perbeli kártyával tankoltak 2010. december 8-án, így mindezekből az következik, hogy az nem lehetett a felperes birtokában.

Az alperesnek kellett bizonyítania a rendkívüli felmondásban felhozott indokok valóságát és okszerűségét. Arra, hogy a felperes együttműködési kötelezettségének nem tett eleget, a perben nem merült fel adat. A rendelkezésre álló bizonyítékok szerint a törvényes képviselő december 27-én arra kérte a munkavállalót, menjen be az alpereshez, hogy az előző havi elszámolást elvégezzék, és az is megállapítható volt, hogy a felperes december 28-án orvosnál volt. E tekintetben az alperesi törvényes képviselő és a felperes egyező előadást tettek, valamint alátámasztotta ezt a tényt a háziorvos által kiadott nyilatkozat is. A csatolt híváslistából megállapíthatóan a rendkívüli felmondás kiadását követően hívta az alperes a felperest, ezért az együttműködési kötelezettség megsértésére alappal nem hivatkozhat.

Az alperes a menetlevelek vezetésének hiányát is a felperes terhére rőta, azonban arra is van peradat, hogy nem mindig történt erre

vonatkozóan előírás, ezért önmagában rendkívüli felmondás alkalmazására ez a körülmény sem adhat alapot.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős közbenső ítélet hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő új határozat meghozatalát kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyása, és a felperes felülvizsgálati eljárásban felmerülő perköltsége megfizetésére kötelezése mellett.

A felülvizsgálati érvelés szerint az alperes megfelelően bizonyította, hogy 2010. december 7-én a munkáltató teherautói közül napközben kizárólag a felperes által vezetett gépkocsi volt K.-n, csak ezen jármű végzett betonszállítást. A többi teherautó igazoltan a munkaidő kezdetén elhagyta K.-t, és csak a munkaidő végére értek oda vissza. Tény, hogy a gépkocsit akkor kizárólag a felperes vezette, amiből csak az a következtetés vonható le, hogy a két megjelölt tankolás is kizárólag ebbe a gépjárműbe történhetett. P.A. ügyvezető amikor bement a rendőrségre feljelentést tenni, lényegében csak azokra a kérdésekre adott választ, amit a rendőrök feltettek, azon túlmenően röviden elmondta a problémát.

Az alperes részéről egyetlen nyilatkozat sem hangzott el arra vonatkozóan, hogy a 2010. december 8-ai tankolást ne a felperes terhére rótták volna. Az alperes már a felmondásban és később is azt állította, hogy a felperes 2010. december 7-én és december 8-án is tankolt a nála lévő kártyával. Iratellenes tehát a törvényszék azon megállapítása, hogy a 2010. december 8-ai tankolást nem értékelték a felperes terhére. Legfeljebb abból a szempontból lehet igazságtartalma, hogy nem ennek az indokoltságát vonta kétségbe az alperes, hanem a december 7-ei kétszeri, egymás utáni tankolás megalapozottságát.

K.J. soha nem tett olyan nyilatkozatot, hogy 2010. december 8-án tankolt volna, és olyat sem, hogy a gépkocsiba, mert valóban a következő vallomást tette: „Fenntartom a nyilatkozatomat, ... hogy a perbeli üzemanyagkártyát 2010. december 6-án átadtam, amit a felperes december 9-én a kérésemre adott vissza”.

Az M. által csatolt kimutatásából látszik, hogy 2010. december 8-án 10 óra 10 perckor tankoltak a kártyáról, amikor K.J. már Zs.-re ment és az R. gépkocsi a felperesnél volt, azaz reálisan csak ő tankolhatott.

Iratellenes a közbenső ítéletnek az együttműködési kötelezettség megsértésével kapcsolatos megállapítása. Az alperes a 2011. október 4-én kelt előkészítő iratához csatolta a telefon híváslistát, amelyből kiderült, hogy az ügyvezető öt alkalommal kereste a felperest és négy SMS-t is küldött neki. A munkavállaló 2010. december 27-én nem került táppénzre, így ezen okból sem tagadhatta meg jogszerűen az alperes felhívását. A felperes nem tagadhatta meg jogszerűen az együttműködési kötelezettségét megtagadni, a háziorvos 2010. december 28-ától vette táppénzre, majd kijelentkezett a praxisból és egy másik háziorvossal december 29-én íratta ki magát táppénzre visszamenőlegesen december 27-étől.

Iratellenes az a megállapítás is, hogy csak a rendkívüli felmondást

követően hívta fel az alperes a felperest. A munkáltató többször kereste (2010. december 27-én is), amikor a felperes azért tagadta meg hogy bemenjen, mert a táppénzes állományára hivatkozott, ami bizonyítottan ekkor nem állt fenn. Korábbi háziiorvosa csak december 28-án vette táppénzre, az új háziorvos pedig szabálytalanul december 27-ében jelölte meg a táppénz kezdetének időpontját.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős közbenső ítélet hatályában való fenntartására irányult. Érvelése szerint az alperes nem tudta bizonyítani, hogy az M. hitelkártya a felperesnél lett volna 2010. december 7-én és 8-án. Mind a kártya átadásának indokoltságára és időpontjára, mind annak visszaadási dátumára nézve ellentétes, egymásnak ellentmondó alperesi nyilatkozatokat és tanúvallomásokat tartalmaz a per anyaga, a kártyabirtokos személye nem tisztázott. Egyetlen olyan okirati, vagy más bizonyíték sem áll rendelkezésre a perben, amely alátámasztaná azt az alperesi állítást, hogy a rendkívüli felmondásban megjelölt üzemanyag vásárlásokat a felperes bonyolította volna le. Mivel a kártya birtokosának személye nem tisztázott, ezért a fizető személye sem igazolt.

Az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a perbeli M. hitelkártyát a felperes átvette és azzal fizetett. Nem állapítható meg, hogy a kérdéses napon ki tankolt a kártyával, és az sem, hogy a vásárolt üzemanyag mennyiség nem az alperes érdekében került felhasználásra, e körben a bizonyítási teher az alperesen volt. Ezen kötelezettségének nem tett eleget, így a rendkívüli felmondás jogellenesnek minősült.

Az építési naplóból megállapítható lett volna, hogy hány köbméter beton került bedolgozásra a perbeli napon, ebből pedig következtetés lett volna levonható arra, hogy ki és mekkora mennyiséget szállított Zs.-re. A felperes által vezetett gépjármű sebességmérője és kilométer-számlálója nem működött, ezért menetlevelet még akkor sem tudott volna vezetni, ha ezt számára az alperes munkaköri kötelezettségként előírta volna.

Az alperesek 2010. december 27-ét megelőzően nem keresték a felperest telefonon, ezt igazolja a mobiltelefonja perben csatolt híváslistája. A rendkívüli felmondást megelőzően tehát nem volt lehetősége az alperesi vádakkal szembeni védekezésre, az együttműködési kötelezettség elmulasztása tehát kizárólag alperesi oldalon merülhetett fel.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A másodfokú bíróság által helyesen rögzítettek alapján ítéleti bizonyossággal csak azt lehetett megállapítani, hogy a felperes tehergépkocsi-vezetőként 2010. december 7-én két fordulóval kész betont szállított Zs.-re a járművel. Az is bizonyított, hogy ezen a napon az alperes tulajdonát képező, 754 számmal végződő tankolókártya használatára került sor, amikor 9 óra 53 perckor 42,34 liter, 10 óra 10 perckor 71,92 liter üzemanyag vásárlása történt, a gépkocsi tartálya pedig összesen 75 liter üzemanyag tárolására alkalmas. Az is igazolt, hogy 2010. december 8-án,

pontosan meg nem határozható időpontban a felperes ugyancsak használta a perben megjelölt gépkocsit. Ezen túlmenően valamennyi rendelkezésre álló adat, illetve bizonyíték ellentmondásos.

A másodfokú bíróság közbenső ítéletében helytállóan fejtette ki, hogy az M. Nyrt. által kiállított számla nem támasztja alá, hogy a kérdéses napon az üzemanyag vételezés a felperes részéről történt az általa vezetett teherautóba különös figyelemmel arra, hogy 17 perc alatt 114 liter üzemanyag vásárlás történt, amely mennyiség egy gépjárműbe töltése műszakilag is lehetetlen.

A másodfokú bíróság arra is helytállóan utalt, hogy az alperest terhelte annak bizonyítása, miszerint az üzemanyag vételezés előtt a tankolókártya a felperes birtokában volt. Az alperesi ügyvezető, illetve K.J. munkatárs azonban - a felperes következetes tagadásával szemben - eltérő, egymásnak ellentmondó nyilatkozatot tett mind a kártya átadása, mind annak visszaszolgáltatása időpontját illetően.

P.T. ügyvezető előadása szerint „Én a K.J.-t szóban utasítottam 2010. december 7-én, hogy művezetői teendőket köteles ellátni az E.gyártónál, és közöltem vele azt is, hogy a kártyát adja át a felperesnek, mert a felperes fogja hordani a betont egész nap. Én láttam, amikor K. átadta a felperesnek a kártyát. A felperes nem volt hajlandó visszaadni a kártyát, K.J.-nek kb. egy hét múlva adta vissza a perbeli eseménytől számítottan” (jegyzőkönyv, 5. oldal 4. bekezdés). Ezzel szemben K.J. tanúvallomása szerint „Fenntartom azt a nyilatkozatot, amelyben azt nyilatkoztam korábban és a rendőrkapitányságon is, hogy a perbeli üzemanyagkártyát 2010. december 6-án én átadtam, amit a felperes 2010. december 9-én kérésemre adott vissza nekem” (jegyzőkönyv, 2. oldal utolsó bekezdés).

A felperes előadása szerint 2010. december 8-án „K.J. és én is vezettem a perbeli gépkocsit, én nem tankoltam a gépkocsit” (jegyzőkönyv, 3. oldal 4. bekezdés). Az alperes nem bizonyította, hogy mely időszakban használta a felperes ezen a napon a tehergépkocsit, mivel P.T. maga nyilatkozta, hogy „8-án a felperes közölte, hogy rossz az autó és csapkodta az ajtót, amikor én lecseréltem a felperest és másik személyt bíztam meg a gépkocsi vezetésével” (jegyzőkönyv, 5. oldal 5. bekezdés). Mindebből következően pedig nem nyert igazolást az, hogy a 2010. december 8-án 10 óra 10 perckor végzett tankolást „reálisan” csak a felperes tehette, még az sem derült ki, hogy ki volt az a személy, akit ezen a napon a felperesen kívül a gépjármű használatával megbíztak.

Az 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.) 96. §-ának (1) bekezdése szerint a munkáltató, illetve a munkavállaló a munkaviszonyt rendkívüli felmondással megszüntetheti, ha a másik fél a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal jelentős mértékben megszegi, vagy egyébként olyan magatartást tanúsít, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné teszi. Ettől érvényesen eltérni nem lehet. Ugyanezen jogszabály (2) bekezdése értelmében pedig a rendkívüli felmondás

indoka tekintetében a 89. § (2) bekezdését kell megfelelően alkalmazni, így az indokolásból a felmondás okának világosan ki kell tűnni, vita esetén pedig a felmondás indokának valóságát és okszerűségét a munkáltatónak kell bizonyítania.

Az alperes nem bizonyította, hogy az üzemanyagkártya a felperes birtokába került, azt kitől, mikor és mennyi időre vette át, és az sem került igazolásra, hogy ténylegesen ki végezte a tankolást és milyen járműbe. P.A. - az egyik ügyvezető - tanúként alátámasztotta, hogy az M. Nyrt-nél bevezetett változtatások miatt „2010. december 7-én már nem kellett aláírni a bizonylatot” (jegyzőkönyv, 4. oldal 7. bekezdés), így bizonyítékként ilyen irat sem támasztotta tehát alá a munkáltató által állítottakat.

A felperes együttműködési kötelezettségének megsértését az alperes nem bizonyította, az ezzel összefüggésben kifejtett másodfokú ítéleti okfejtés jogszabálysértés megállapítására nem adott módot figyelemmel a csatolt híváslistára, valamint a felperes táppénzes állományára is.

A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének, újabb egybevetésének nincs jogi lehetősége, a Kúria csak azt vizsgálhatja, hogy a mérlegelés körébe vont adatok értékelése során a bíróság nyilvánvalóan téves, vagy okszerűtlen következtetésre jutott-e (Pp. 206. §, BH.2012.163.). A jelen ügyben a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helytálló következtetésre jutott, a felülvizsgálati kérelemben előadottak jogszabálysértés megállapítására nem adtak lehetőséget.

A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős közbenső ítéletet hatályában fenntartotta a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján.

A peresztes alperes perköltség fizetési kötelezettsége a Pp. 78. §-ának (1) bekezdésén alapul, míg a felülvizsgálati eljárás illetékét az adott ügyben irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-a alapján kell megfizetnie.

Budapest, 2014. június 11.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró
A kiadmány hitelével: Nné tisztviselő